Ao. 1856. Dingsdag

No. 55. 6 Mei.

SURINAAMSCHE COURANT EN GOUVERNEMENTS ADVERTENTIE BLAD.

PUBLICATIE

van den 26 April 1856; *strekkende om te doen ophouden de afwijkingen van de bepalingen omtrent den vorm en den inhoud der dagvaardingen ter verschijning voor het Geregtshof in burgerlijke zaken.*

IN NAAM DES KONINGS!

DE GENERAAL MAJOOR TITULAIR, GOUVERNEUR DER KOLONIE *SURINAME.*

Allen, die deze zullen zien of hooren lezen, SALUT! doet te weten:

Gelet op de voordragt van het Geregtshof, bij missive van den 14 Maart 1856 No. 7;

Gelet op art. 18 der manier van procederen voor het Geregtshof, art. 5 der Instructie van het Geregtshof, (Publicatien dd. 21 | 22 Mei 1833, G. B. No. 10, en dd. 22 Maart 1843, G. B. No. 2), art. 1, 16 en 18 der Instructie voor den Exploicteur bij het Geregtshof, (Publicatie dd. 28 November | 15 December 1828, G. B. No. 24);

In overweging hebbende genomen de noodzakelijkheid om te doen ophouden de afwijkingen van de bepalingen omtrent den vorm en den inhoud der dagvaardingen ter verschijning voor het Geregtshof in *Burgerlijke Zaken*;

Den Kolonialen Raad gehoord;

Heeft goedgevonden en verstaan:

De navolgende bepalingen te herinneren, opdat daarvan niet verder worde afgeweken:

Artikel 1.

Het doen van alle dagvaardingen ter verschijning voor het Geregtshof in Burgerlijke Zaken, is en blijft opgedragen aan den Exploicteur bij het Geregtshof of zijne Substituten, overeenkomstig art. 18 der manier van procederen voor den Hove en art. 1 der Instructie voor den Exploicteur, met uitzondering alleen van de oproepingen van partijen ter comparitie voor den Commissaris uit het Geregtshof, ten einde op aan den Hove ingediende rekesten te worden gehoord, en van de oproepingen van partij of deszelfs Procureur tot het gevraagde recollement van verklaringen van getuigen, in art. 34 der manier van procederen voor het Geregtshof bedoeld, welke laatste oproepingen aan den Deurwaarder bij het Geregtshof, overeenkomstig zijne instructie, blijven toevertrouwd.

Art. 2.

Onverminderd het vereischte van mandament of appointement van het Geregtshof of diens Commissaris, in de gevallen in welke dit volgens het in deze kolonie van kracht zijnde regt wordt gevorderd, moeten overigens de dagvaardingen voor het Geregtshof geschieden door den Exploicteur of zijne Substituten, zonder eenig bevel van den President van het Geregtshof, met uitzondering alleen van de dagvaardingen in geval van hooger beroep van vonnissen van het Collegie van Kleine Zaken, ten aanzien van welke naar art. 4 dezer Publicatie wordt verwezen.

Art. 3.

De dagvaardingen en verdere Exploicten door den Exploicteur of zijne Substituten te verrigten, moeten, naar gelang van derzelver onderwerp, worden ingerigt naar de voorschriften van art. 18 der Instructie voor den Exploicteur.

Art. 4.

Art. 16 der Instructie voor den Exploicteur heeft alleen betrekking op bevelen, van dagbepaling door den President gegeven en op krachtens dezelve gedaan wordende dagvaardingen, in geval van hooger beroep van vonnissen van het Collegie van Kleine Zaken, zoo als die bij art. 26 van het Reglement voor de Regtbank van Kleine Zaken, Bijlage tot de Publicatie dd. 21 Julij 1828 G. B. No. 3, en art. 1 der Publicatie van 21 | 23 December 1830, G. B. No. 17, worden bedoeld.

En zal deze op de gebruikelijke wijze worden afgekondigd, en in het Gouvernements-blad geïnsereerd.

Paramaribo, den 26 April 1856.

C. P. SCHIMPF.

Ter ordonnantie van den Gouverneur,

De waarn. Gouvernements Secretaris,

E. A. VAN EMDEN.

Gepubliceerd den 2n. Mei 1856.

De waarn. Gouvernements Secretaris,

E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements-Secretarie.

Paramaribo, den 5 Mei 1856.

Bij Gouvernements-resolutie dd. 3den dezer maand No. 541 is, onder de nadere goedkeuring des Konings, aan den Heer J. Reinking, uithoofde van zijn vertrek uit de divisie *beneden Commewijne*, verleend een *eervol* ontslag als 2n. Luitenant der gemelde Divisie, en tot 2n. *Luitenant* in die divisie benoemd, de oud 2e. Luitenant J. E. H. Hubert.

De waarnemende Gouvernements Secretaris,

E. A. VAN EMDEN.

POLITIE.

Gedurende de afgeloopene week is bij de Politie opgaaf gedaan, dat zich uit de stad en hare omstreken hebben verwijderd:

1o. Het slavenmeisje *Susanna*, aankomende A. Langguth,

2o. De slavin *Frederika*, aankomende J. C. Telting JGz.

Terwijl sedert 1 Maart ll. als afwezig zijn opgegeven:

1o. De slavenjongen *Jacob*, aankomende J. G. Salomons nom. ux.

2o. Het slavenmeisje *Jacquelina*, aankomende J. A. Jacott.

Elk en een iegelijk wordt ernstig aangemaand, om voorzeide slaven niet op te houden, te huisvesten, of, voor zich te doen arbeiden, daar men zich door zoodanige handelwijze zou blootstellen aan de straffen bij de Publicatie van 5 Februarij 1834, G. B. No. 1, vastgesteld.

Paramaribo, den 2 Mei 1856.

De Prov. Commissaris van Politie,

G. DUIJCKINCK.

POLITIE.

Bij de Politie aangifte gedaan zijnde van het vermissen van een onopgeboeid **CORJAAL**, lang 45 voeten, gemerkt Johan Nora, zoo wordt een ieder gewaarschuwd, om voornoeld Corjaal niet te koopen, en uitgenoodigd, om bedoeld Vaartuig, bijaldien hetzelve ter verkoop mogt worden aangeboden, aan te houden, en daarvan onmiddellijk ten burele der Politie 1e. Afdeeling, gehouden wordende aan den *Waterkant* bij de *Platte Brug*, aangifte te doen.

Paramaribo, den 5 Mei 1856.

De prov. Commissaris van Politie,

G. DUIJCKINCK.

Transport.

(5248) Den 5den Mei 1856, C. N. Aulorius, aan W. J. Rietstap, als voogd over de minderjarige kinderen van M. C. Nichtevecht, met namen A. F. Nichtevecht en W. J. Nichtevecht, van het Huis en Erf aan de *Heeren straat*, N.o W. La. B No. 86, O. W. La. C No. 61.

Paramaribo, den 5 Mei 1856.

De Griffier bij het Geregtshof,

MARTINI VAN GEFFEN.

(5247). Op VRIJDAG den 16n. dezer, des namiddags ten *vier* ure, zal de Curator bij het Departement der *Onbeheerde Boedels*, in het lokaal van hetzelve Departement door den Vendumeester J. C. Gomperts in het openbaar doen verkoopen:

De overgeblevene **GOEDEREN** van de Heeren J. K. Ooijkaas en P. A. Steijn, bestaande in *LIJFKLEEDEREN*, eenige HUISRADEN, *GLASWERK*, *KEUKEN GEREEDSCHAPPEN* en *geneeskundige BOEKEN*.

Eene parij KOPIR PLANKEN, aankomende de Houtgronden *Overtoom* en *Vreeland*.

Voorts: Het *HUIS* en *ERF* aan de *groote Dwars Straat*, bekend onder N. Wk. La. E No. 195 en O. Wk. La. D No. 708, behoorende tot den boedel J. W. **van Leeuwaarde**; waarvan de bewijzen van eigendom, en koopvoorwaarde ter *visie* aan het opgemeld Departement liggen.

Paramaribo, den 5 *Mei*-1856.

De Curator voornoemd,
CHS. LIONARONS.

(6444) De Exploicteur bij het Geregtshof in de kolonie *Suriname*, zal op Vrijdag den 9den Mei 1856, des voormiddags ten *half negen* ure, publick bij executie verkoopen:

Het HUIS en ERF aan de *Hooge straat*, La. E. No. 363, aankomende **Jacques Anthonij Jacott**, doch thans nog staande op den naam van den Boedel **Jacot van Imthurn**.

Paramaribo, den 5 *Mei* 1856.
SIMON ABENDANON Sz.

Nieuwstijdingen.

Noord Amerika.

Een Amerikaan, die zich tegenwoordig in Europa bevindt, komt op tegen de berigten, die van New-York ingezonden zijn alsof, bij eenen oorlog met Engeland, de Vereenigde Staten bezwaarlijk te verdedigen zouden zijn. Hij wil niet tegenspreken, dat het aan eene Engelsche vloot zou kunnen gelukken enkele steden te verbranden; maar hij gelooft niet, dat Engeland daarbij zijne rekening zoude vinden. New-York en Boston zouden altijd gemakkelijker af te branden, dan met de bajonet te nemen zijn. Maar drie vierden van de aldaar voorhanden waren, zegt hij, behooren overigens aan de Engelschen, die niet meer wachten tot wij aldaar bestellingen doen, maar in onze steden overal voor eigen rekening agenten hebben, die gewis bij het verbranden van eenige onzer handelssteden meer souden verliezen, dan de inwoners zelven. Van tijd tot tijd branden geheele stadswijken van New-York en Philadelphia af, zonder dat de ingezetenen daarbij grootere schade lijden dan de vreemdelingen. Onze huizen, vervolgt hij, zijn allen ligt gebouwd, bestaan uit vier muren en baksteenen, en al het overige uit hout. De grond in alle onze grootere zeesteden is 3, 4, 5, 10 maal meer waard dan een daarop staand huis, hetwelk na verloop van 15 jaren een oud huis is en gewoonlijk afgebroken wordt om voor een nieuw plaats te maken. Hij vraagt waarom Engeland in den oorlog van 1812 niet op den inval gekomen is om eenige van onze steden te verbranden. De bevelhebbers der Engelsche vloot moeten wel ingezien hebben, dat wij niet zoo geheel werkeloos zouden bevonden worden. Ook souden onze oorlog- en kaperschepen den vijand niet achter de wallen afwachten, maar gelijk in 1812, op alle zeeën en kusten der aarde verschijnen om zijnen handel en scheepvaart te vernielen. In den laatsten oorlog met Engeland namen onze kaperschepen ongeveer zes honderd koopvaardijschepen, en een groot deel des rijkdoms van New-Engeland komt van dat tijdvak heen. Dat overigens de fregattenoorlog roemvol voor de Vereenigde Staten uitviel, weet de wereld, en nog bezit onze marine de *Constellation* en de *Macedonian*, twee van de Engelschen genomen schepen. Wijders is ons volk, tot de twaalfjarige knapen toe, die met buksen spelen, gewapend en ervaren in het gebruik der vuurwapens. Daarbij bedenke men, dat ons gansche land, gelijk geen ander ter wereld, met spoorwegen en stoomschepen bedekt is, en dat de vrijwilligers van Chicago en Illinois thans maar 32 uren noodig hebben om van hunne woonplaats te New-York in Philadelphia te komen. In twee dagen kan het geheele Westen, Kentucky, Indiana, Illinois, Ohio, Michigan in New-York en Pensylvanie binnenrukken.

Ten slotte merkt de Noord-Amerikaan aan, dat het congres, niet de president der republiek, het regt heeft om oorlog te verklaren. Is de oorlog verklaard, dan voert de president dien onder persoonlijke verantwoordelijkheid enkel als uitvoerende magt. Maar geloof mij op mijn woord, segt hij, dat het tusschen Engeland en Amerika tot geen oorlog komen zal. Geen verstandig Amerikaan denkt aan dergelijke onzinnigheid, wanneer Engeland althans niet met opzigt tot de centraal-Amerikaansche aangelegenheid op zijne gewis onbillijke vorderingen blijft staan. Twee staten als Engeland en Amerika zullen geen oorlog voeren om eenen onmagtigen president gelijk de generaal Pierce aan populariteit te helpen, of een waggelend ministerie gelijk het tegenwoordige in Engeland te houden. Ook Engeland kan ingeval van oorlog, slechts daar zegepralen waar het Britsche volk de ministers der kroon onder de armen vat, en dit doet het zeker niet, om een paar akkers land in Centraal-Amerika, hetwelk, sedert de doorsnijding der landengte door de beste ingenieurs opgegeven, opgehouden heeft voor den Engelschen handel — namelijk voor Australie — van gewigt te zijn.

De *American Almanac* voor 1856 behelst het volgende: » Volgens de laatste volkstelling hebben de Vereenigde Staten 21.767.673 inwoners, waaronder 19,423.915 blanken, 423,384 kleurlingen en 3,200.634 slaven, die aldus over de verschillende staten verdeeld worden: Maine 583,169, New-Hampshire 317,976, Vermont 314,120, Massachusetts 994,514, Rhode Island 147,545, Connecticut 370,792, New-York 3,097,394, New Yersey 489,466, Pensylvanie 2,311,786, Delaware 90,616 Maryland 546,886, Virginia 1,232,649, Noord Carolina 753,619, Zuid Carolina 514,510, Georgia 753,512, Florida 71,720, Alabama 634,514, Missisippi 482,574, Louisiana 419,838, Texas 189,327, Arkansas 191,057, Tennessee 906,830, Kentuckij 898,012, Missouri 637,075, Ohio 1,980,427, Michigan 397,654, Indiana 988,416, Illinois 851,470, Wisconcin 305,391, Iowa 192,214 en California 92,507 inwoners. Buitendien bedraagt de bevolking van het district Columbia 48,000 inw, waaronder 38,027 blanken en 9,973 kleurlingen, benevens 3,687 slaven. Het gebied van Minnesota heeft 6,038 blanken en 38 kleurlingen, Nieuw Mexico telt 61,530 blanken en 17 kleurlingen. Oregon 13,088 blanken en 206 kleurlingen het gebied van, Utah eindelijk bezit 11,330 blanken en 24 kleurlingen benevens 26 slaven. Zestien staten hebben slaven als: New Jersey, Delaware, Mariland, Virginia, de beide Carolina's, Georgie, Florida, Alabama, Mississippi, Louisiana, Texas, Arkansas, Tennessee, Kentucky, en Missouri.

Een jeugdige geneesheer van Massachusetts ondernam eene reis in het zuidelijk deel der noord-amerikaansche Unie en hield zich geruimen tijd in eene stad in den Mississippi-staat op. Hij nam daar zijn intrek in een kosthuis, dat bewoond werd door eene zeer schoone jonge vrouw, waarop hij smoorlijk verliefd werd. Hoewel de dame juist niet zeer blank was, zag de docter daarin geen bezwaar om haar zijne hand aantebieden, die ook aangenomen werd. Het huwelijk werd in stilte gesloten en na verloop van een paar dagen vertrok het jonge paar naar Washington, waar de geneesheer zich dacht te vestigen. Niet lang hadden zij daar vertoefd, toen op zekeren morgen een heer, die het voorkomen van een gentleman had, het studeervertrek van den docter binnen trad en, na gegroet te hebben, de onbescheiden vraag deed: Mijnheer hebt gij niet uit het zuiden eene vrouw meegenomen? — Mijnheer, ik begrijp u niet, antwoordde de docter op kouden en beleedigden toon. — Wat, vroeg de vreemdeling, kwam uwe vrouw niet met u uit Missisippi? — Ik geloof, dat zij in dien staat geboren is, antwoordde de docter. — Nu dan Mijnheer, uwe vrouw, zoo als gij haar noemt, is mijne slavin, en wanneer gij mij niet oogenblikkelijk 900 dollars als losgeld betaalt, maak ik haar morgen als weggeloopen slavin bekend. — Uwe slavin? riep de docter met verwondering uit, dat is niet mogelijk! — Gij moogt het gelooven of niet, ik verlang uw besluit te vernemen, of haar terug te leveren, of haar te betalen. Is het geld niet binnen 24 uren in mijn logement bezorgd, dan zult gij den naam uwer vrouw als weggeloopen slavin in de dagbladen lezen. Hij noemde zijnen naam en vertrok. De doctor, die zijne vrouw zeer lief had, ging terstond naar haar toe en vraagde haar of zij bij hun huwelijk slavin was. — Ja, dat was ik, bekende de jonge vrouw met tranen in de oogen. Waarom hebt gij mij zulks niet voor het huwelijk bekend? — Ik durfde niet; hoe kon ik verwachten, dat gij uw lot aan dat eener slavin zoudt verbinden? — Welnu, lieve vrouw! ik zal de 900 dollars voor u betalen; dat is voor eene vrouw als gij zijt niet te veel, antwoordde de docter en kuste hare gloeijende wangen. Voor hij haar echter verliet, vernam hij naar den naam van haren voormaligen meester en beschreef den man, die hem zoo even verlaten had. Ja, dat is hij, riep zij getroffen uit, dat is hij! Hij is meer dan mijn meester, — hij is mijn *Vader!*

Denemarken.

Aan een dagblad wordt dd. 6 Maart het volgende uit Koppenhagen, geschreven: De *Morsi Avis* behelst het volgende schrijven van den heer S. Poulsen te Näsbij: Nauwelijks was ik met mijne twee vrienden op woensdag den 6 Februarij, op eene halve mijl afstands van Live op het ijs gegaan, toen het sterk begon te dooijen en het ijs in beweging raakte. Wij begaven ons in allerijl naar het eiland terug, doch bemerkten tot onze ontsteltenis dat het ijs van het land was losgegaan. Middlerwijl had men ons aan land bemerkt en terstond eene boot met zeven man te hulp gezonden. Deze naderde ons echter eerst toen wij reeds bijna eene mijl voorbij de bogt gedreven waren. Toen het ons eindelijk gelukt was in de boot te stappen, roeiden wij naar het eiland toe. Nauwelijks hadden wij een vierde gedeelte van den afstand, die ons daarvan verwijderde, afgelegd, toen zoowel van de noordeals van de oostzijde van het eiland een ontzettende ijsberg met spoed naar ons afkwam. Wij werkten nu zooveel wij konden, om de boot buiten bereik van het ijs te brengen en ons in den wind te houden, ten einde haar voor omslaan te behoeden. Ten 3 ure 's namiddags zat echter de boot in het ijs vast en wij

moesten al voortdrijvende, daarin overnachten. Den volgenden morgen werd de boot door acht man verlaten die beproeven wilden zich over het ijs te redden en het land te bereiken. Ik zelf was daartoe niet in staat, wijl mij deels de krachten ontbraken ten gevolge der wonden die mij door het ijs toegebragt waren. Slechts een hunner, een Pruis, bleef bij mij en liet mij niet alleen. Des namiddags besloten wij te beproeven, of wij aan land konden komen, hetgeen ons bijna gelukte, toen eensklaps de storm zoo hevig werd, dat het ijs tot bergen opeen gestapeld werd en wij onmogelijk verder konden. Tevens sloeg de wind om en verdeelde het ijs in verschillende vlakken. Reeds begon het duister te worden en wij moesten van de eene ijsschol op de andere springen en ons dikwijls met handen en voeten daaraan vastklemmen, om niet in het water te geraken, terwijl enkele schollen door de hevigheid van den wind vaneen scheurden of zich met kracht over ons heen wierpen. De Pruis geraakte tusschen twee groote schollen; van daar riep hij mij toe, dat het spoedig met hem gedaan zou wezen, en naauwelijks had hij deze woorden gesproken, toen hij onder hartverscheurende kreten door de ijsschollen verpletterd, in den afgrond zonk. De schollen moeten hem letterlijk het hoofd van het ligchaam gescheiden hebben. Ik werd duizelig doch met een wanhopigen sprong was ik van de noodlottige plaats op eene andere ijsschol geraakt. De storm nam toe en de beweging van het ijs werd sneller. Ik moest aanhoudend werken, eindelijk bevond ik mij op een ijsberg, die zoo hoog als een huis opeengestapeld was. In deze stelling besloot ik, zoodra ik eene open plek vond, om in het water te springen, aan mijn leven een einde te maken. Ik wilde mij juist in de diepte werpen, toen het ijs zich vast om mijnen regterarm sloot en mij nog meer naar de hoogte schoof. Toen kwam de gedachte bij mij op, mijn lot aan God over te laten. Ik klauterde naar den hoogsten top van dezen ijsberg, zette mij neder en wachtte angstig het aanbreken van den dag af. Het stormachtige weder hield tot 4 ure aan, en de dag was duister en nevelachtig. Slechts enkele malen brak de zon tusschen de donkergraauwe wolken door. Ongeveer drie kwartier zal de zon achtereenvolgens op de ijskolossus geschenen hebben, dit was echter voldoende, om te Aggenborg op mijnen gevaarlijken toestand opmerkzaam te maken. In allerijl werd eene boot met vier flinke gasten uitgezet en ten 1 ure 's namiddags naderde zij mijnen ijsberg. Gedurende dien ganschen tijd zat ik rustig op het ijs. De roofvogels hadden zich boven mijn hoofd verzameld en vreemd genoeg hun geschreeuw scheen mij toe als of het menschenstemmen waren. Ik hoorde en zag niets. Doch eensklaps vernam ik eenige woorden. Op hetzelfde oogenblik bemerkte ik ook de boot met de vier mannen, waarvan een moedig genoeg was om den ijsberg op te klimmen en mij in de boot te dragen. Wij naderden het land zonder verdere ongevallen en na 54 uren lang doodsangst uitgestaan te hebben en na terstond onder geneeskundige behandeling gekomen te zijn, wijl ik het gehoor en gezigt verloren had en meer dan bevroren was, ben ik met Gods hulp zoover hersteld, dat ik na eenige dagen naar huis kon vervoerd worden en na sedert acht dagen weder het huis verlaten mag."

Frankrijk.

Onder dagteekening van: Parijs 17 Maart, wordt het volgende gemeld:

Alle ondernemingen en spoorwegen hebben bevel ontvangen, geene geschenken voor de Keizerin aan te nemen. In den laatsten tijd ontving zij een aantal geschenken, en men was niet slechts genoodzaakt, de vracht naar Parijs, maar ook de terugvracht te betalen. Onder de geschenken, die de Keizerin ontving, bevond zich onder anderen eene groote kist met honig voor het keizerlijke kind en een smerige band van eene boerin uit het zuiden met de opmerking, dat zij dezen band sints jaren gedragen en zeven jongens ter wereld gebragt had. Zij schonk den band aan de Keizerin, omdat zij geloofde, dat die Hare Majesteit geluk zou aanbrengen. De Keizerin heeft in den laatsten tijd 57,000 francs in kleine geschenken van niet meer dan 50 francs uitgegeven. De Keizer gebruikte op dezelfde wijze eene som van 147,000 francs.

Zweden.

Men schrijft uit Stokholm 8 Maart: Sedert jaren reeds hebben zich de roofdieren, als: beeren, wolven, vossen enz. niet zoo menigvuldig in onze noordelijke landstreken vertoond, als in dit voorjaar. Zelfs de rendieren der Laplanders dalen, ten gevolge van den strengen winter, ver naar de zuidelijke streken af, om zich voor de koude van den winter te beschutten. De *Norob P.* schrijft, dat onlangs eene gebeurtenis vernomen is, die duidelijk aantoont, hoe de vrouwen der Laplanders zijn. De laplandsche vrouw Christina, die reeds meermalen gehuwd was, ging, in gezelschap van een anderen Laplander, naar een bosch, toen zij plotseling met schrik eene beerin met twee jonge beeren gewaar werden. De beerin doorsnuffelde het kleine bosch, om zich waarschijnlijk van be beide Laplanders meester te maken. De man zocht ijlings beschutting in een digt kreupelbosch, zeker met het voornemen, om ergens op eenen boom te klimmen, van waar hij zich tegen het ondier verdedigen kon. Doch de vrouw, herkulisch sterk gebouwd, trotseerde het gevaar, en bleef op dezelfde plaats. Spoedig had zij een plan beraamd, en toen de beerin haar naderde, wierp zij dien behendig, zooals men wilde paarden vangt, het touw, dat zij bij zich had, om den hals, en liep, de beerin achter zich aan slepende, naar eenen nabij zijnden boom, en bond haar daar vast aan. De jongen stonden werkeloos om de moeder, die luid brulde. Terwijl de beerin zich met kracht wilde losrukken, had ook de vrouw niet verzuimd zich een wapen te verschaffen. Zij greep eenen afgebroken boomstam, en gaf de beerin daarmede verscheidene harde slagen, zoodat deze eindelijk in haar bloed zwemmende voor hare voeten rolde. De jonge beeren liepen brullend in de rondte. Toen dit geschied was, hief de vrouw een luiden vreugdekreet aan, zoodat de verscholen man het waagde te voorschijn te komen, en nu het gebeurde met groote oogen aanzag. Daarop wilde de man den buit gedeeld hebben, doch dit gaf de moedige vrouw niet toe, maar deed hem zijne lafhartigheid met krachtige woorden gevoelen. De jonge beeren werden gevangen genomen en in triompf naar de hut der Laplandsche vrouw gebragt.

Duitschland.

In onderscheidene Fransche en Belgische dagbladen en in de *Keulsche Courant* vindt men het volgende artikel over de mijn van Heidberg.

De ontdekkieg van goudmijnen in verschillende deelen des aardbols moet, op een meer of minder verwijderden tijd, de relative waarde van het goud en van het silver veranderen en de gevolgen, die uit de met elken dag toenemende schaarschheid van dit laatste metaal moeten voortvloeijen, hebben de algemeene opmerkzaamheid tot zich getrokken. Ook hebben sedert eenige jaren de pogingen der metaalkenners zich hoofdzakelijk aan de opsporing en de exploitatie van zilvermijnen toegewijd. Frankrijk is in dit opzigt weinig begunstigd, omdat het alleen de mijnen van silverachtig lood van Poulaouen en Pontgibaud bezit, maar het ter zijde gelegen Westfalen bevat in zijnen schoot onberekenbare rijkdommen. Er zijn opgaven van een onzer uitmuntendste metaalkenners over de mijn van Heidberg voorhanden en wij gelooven dat men niet zonder belang iets naders over deze mijn zal lezen, waaruit Duitschland in de middeleeuwen een groot gedeelte van het te munten zilver trok, en waar de fraaije munten, de zoogenaamde keizerlijke kroonen, bij de penningkundigen zoo zeer gezocht, van daan kwamen. De naam Heidberg is daarop gestempeld. Deze mijn was sedert de hoogste oudheid bekend, zoo als authentieke stukken bewijzen. Later gaf Keizer Frederik Barbarossa haar aan den bisschop Reinhold van Keulen ten geschenke, en deze trok daaruit onmetelijke rijkdommen. De bewerking werd tot het jaar 1790 voortgezet, maar in het geheel niet in dien omvang als zij toeliet. De zoo dikwijls vernieuwde oorlogen en het gemis van het magtige middel, dat de stoom ons opgeleverd heeft, hadden enkel eene oppervlakkige opdelving van de rijke gangen van den Heidberg toegelaten. Een der uitstekendste ingenieurs van den Boven Rhijn, die door eigen navorsching de waarde dezer mijn volkomen kent, heeft voor ongeveer een jaar het plan van eene nieuwe bewerking ontworpen en door zijn toedoen zijn ingenieurs, wier namen alleen genoeg uitmaken en van welken wij slechts noemen willen de heeren Kent, Rohr, Daub en Hufer, hoofdingenieurs der Pruissische regering, geroepen geworden om den toestand der mijnbewerking, zoowel als de gesteldheid van het erts te onderzoeken, en naar hunne berigten is de gemiddelde uitkomst op 100 kilogr. erts: 7½ ons zilver, 52½ kilogr. lood, 30 kilogr. koper.

De tot nu toe toe verkregen resultaten hebben die opgaven volkomen bevestigd. Eene gelukkige nieuwigheid is het, dat het erts behandeld wordt naar een systeem van kristallisering, onlangs door den heer Rohr, lid der akademie van wetenschappen en een onzer uitstekendste mineralogen, outdekt. Deze behandeling, ook door verscheidene andere groote etablissementen ingevoerd, verzekert eene aanzienlijke bezuiniging bij vergelijking met de tot dusverre gevolgde stelsels, en vermeerdert tevens de vruchten op eene aanmerkelijke wijze.

Binnen weinig tijds zal de bewerking der mijn van Heidberg een nieuwen spoorslag ontvangen, en bij sulke middelen van uitkomst zal dit rijke etablissement, welks concessie eene oppervlakte van 4,500.000 □ ellen omvat, maandelijks uitleveren: 14,100 oncen silver, 2,500 centenaars lood, 160 id. koper. En deze massa's zullen in het vervolg nog in aanmerkelijke verhouding stijgen, zoodra alle voorbereidende werkzaamheden afgeloopen zullen zijn. Het is gemakkelijk, zich van het gewigt dezer zaak te overtuigen, en wij kunnen niet dan toejuichen de pogingen, die in het werk gesteld zijn om deze bron van rijkdommen weder te openen, pogingen, waarvan het niet missen kan, dat zij met een goeden uitslag worden bekroond.

Een Berlijnsch blad meldt het volgende:

Op Zondag den 16 Maart was de talrijke menigte, in het beestenspel van den heer Kreutzberg tegenwoordig, getuige van een ontzettend en afgrijsselijk tooneel. De heer Kreutzberg, die eene nog ongekende heerschappij over de wilde dieren uitoefent, trad bij de namiddagvoorstelling, zoo als gewoonlijk, in het hok van het leeuwenpaar, en opende daarop, even als altijd, het beschot dat den koning der

woestijn, van de beide koningstijgers scheidt, die zich in een hok daarnaast bevinden. Dat is honderde malen geschied, sedert de heer Kreutzberg zich met zijne uitstekende menagerie te Berlijn bevindt, en telkenmale zijn deze dieren, die de stem en de oogwenken huna meesters gehoorzamen, vreedzaam van elkander gegaan. Ditmaal was zulks niet het geval. Naauwelijks was het beschot weggenomen, naauwelijks stonden de vijandige buren tegenover elkander, of de tijger werpt zich met een vreesselijken sprong op den leeuw. In het eerste oogenblik was de leeuw op dien aanval niet voorbereid, t onder de klaauwen van den tijger geraakt. Een vreesselijk gebrul der strijdenden deed allen in de zaal aanwezigen sidderen en weergalmde op vreesselijke wijze in de hokken van alle overige dieren. Het is ligt te begrijpen, dat de heer Kreutzberg bij zijne hoogst gevaarlijke proefnemingen op alles en alzoo ook op zulk een geval voorbereid is. Hij nam een pistool uit den zak om dit vlak langs de ooren der dieren te lossen. De plotselinge ontploffing, de ondervinding had het geleerd, brengt de strijders vaneen. De weinige oogenblikken van verdooving zijn genoeg om de dieren van elkander te scheiden, en om den heer Kreutzberg gelegenheid te geven, zich snel te kunnen verwijderen. Maar — o hemel — de pistool weigerde, er was geen percussiedopje op. Het publiek was in de schrikkelijkste spanning, niemand bewoog zich, men hoorde geen ademtogt. Ieder besefte dat het hier niet minder dan een menschenleven gold. De brullende en van woede snuivende dieren versperden den heer Kreutzberg den uitgang van het hok. Gelukte het hem niet, ze van elkander te scheiden, dan was hij zonder redding verloren. Doodsbleek ging de heer Kreutzberg achterwaarts tegen het hok, om den rug vrij te hebben. Daarop greep hij zijne kleine zweep, en sloeg daarmede met bewonderenswaardige vastberadenheid, op de woedende dieren los. De uitkomst was verrassend, meer dan de heer Kreutzberg welligt zelf had durven hopen. Het gezag dat de heer Kreutzberg op die ontembare dieren uitoefende was grooter dan hunne woede. Zij lieten elkander los, en op verder bevel des meesters keerde de tijger, een dier van kolossale grootte naar zijn hok terug. Daardoor was het gevaar geweken en de heerschappij van den mensch over de meest woeste dieren had eene belangrijke zege behaald. De leeuw moest bij dezen vreesselijken strijd schijnbaar het onderspit delven. Met eene bloedende wonde aan den kop, kroop hij al grimmende en blijkbaar mismoedig in een hoek, welken hij in vier en twintig uren niet verliet. De tijger, aan den neus verwond, wandelde fier in zijn hok heen en weder.

Eene vingerwijzing uit den vreemde!

(*Uit de Economist.*)

Het volgende vinde hier eene plaats als een nieuw bewijs voor de waarheid, dat gezondheid en levensduur voor een goed deel afhankelijk zijn van hygiënische maatregelen. Die bewijzen kunnen niet te zeer worden vermenigvuldigd. Want eerst wanneer de kennis dier waarheid zal zijn doorgedrongen in alle standen der maatschappij, wanneer de overtuiging die thans nog slechts het deel is van weinigen, de overtuiging des volks zal zijn geworden, is in dit opzigt voor ons iets goeds te verwachten!

Sedert verscheidene jaren heeft men in Stuttgart veel gedaan voor de openbare gezondheidsregeling. De goede vruchten daarvan hebben zich niet lang laten wachten, zoo als uit het onderstaande blijkt:

De bevolking van Stuttgart bedroeg in 1849 43,742, in 1852 45,814 en in 1855 46,507 inwoners. De bevolking is derhalve steeds toegenomen.

De sterfte heeft bedragen: in 1852 1062, in 1853 1058, in 1854 1046 en in 1855 985 personen. Het aantal sterfgevallen is derhalve steeds verminderd, niettegenstaande de bevolking vermeerderde.

De sterfte verhouding was, na aftrek der doodgeborenen:

1847 — 1850 ... 1 : 44. 1853 ... 1 : 46.
1851 ... 1 : 46. 1854 ... 1 : 46.
1852 ... 1 : 45. 1855 ... 1 : 49, 9.

In vroegere jaren (vóórdat er zorg werd besteed aan de openbare gezondheidsregeling) was de sterfte veel grooter. Van 1822 — 1832 b. v. was zij ... 1 : 37.

Hoe lang zal het nog duren eer men ook omtrent ons zulke gunstige gevolgen eener hygiënische hervorming zal kunnen mededeelen?

Producten Handel.

Bij inschrijving verkocht:

Suiker. Den 5n dezer, 20 vaten van plant. *Nieuwhoop*, à 10,01 c.

Idem, idem, 40 vaten van plant. *Meerzorg*, à 10,17 c.

Scheepvaart.

Uitgeklaard.

Den 3den dezer, de Hamb. sloep *Pomona*, kapt. W. C. Dekker, naar Demerary, lading: 41 vaten Koorn 7.380 pond, 10 balen Cacao 1,500 pond, 75 foode kelders Jenever, 35 manden Selterswaters, 50 Z. M. Kazen, 2 kisten Meubels, 1 dito Wijn en 1 dito inh. Linnen, Waskaarsen en Boeken. — Passagiers: de Heeren G. P. Emanuels en H. J. Muller.

Den 5den, het schip *Anna*, kapt. J. Hilbrands, lading: 225 vaten Suiker: 386 137 pond, 20 b. sch. Katoen 6.700 pond, 35 puncheons Rum 4,253 gall. en 3 vaten Arrowroot 423 pond.

Idem, het schip *Plata*, kapt. J. H. Henning, lading: 256 vaten Suiker 387 064 pond, 42 balen schoone Katoen 14,275 pond, 3 balen vuile dito 1095 pond en 4 vaten Arrowroot 572 pond. — Beiden naar Amsterdam.

Uitgezeild.

Den 5den, de koloniale schoener *Curaçaonaar*, kapt. L. Wildschut, naar Demerary.

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Urania, kapt. C. J. Stapert, adres bij Gebrs. Samson. — Sluit HEDEN.

Susanna, kapt. Groenewoud, adres bij J. F. Faverelj. — Sluit uiterlijk 25 dezer.

Noord Holland, kapt. F. C. Overeem, adres bij F. P. Bouguenon.

Jan Visser, kapt. Driest, adres bij M. M. Curiel.

Amicitia, kapt. Wijgers, adres bij Gissius en Co.

Johanna Maria, kapt. Schaap, adres bij Gebrs. Reelfs.

Voorwaarts, kapt. Kikkert, adres bij M. M. Curiel.

Aidina Anna Susanna, kapt. Schenk, adres bij H. C. Levij.

STAAT van de gevallen regens en der temperatuur van den 27sten April tot den 3den Mei 1856.

		gevallen regen. in millim.	uitgedampt. in millim.	Temperatuur. maxim.	minim.
Zondag	27	14.8	2.2	31	24.8
Maandag	28	21	1.9	28	25
Dingsdag	29	0.5	3.9	31	25
Woensdag	30	0.5	2.4	29	24.6
Donderdag	1	13.3	2.7	28.9	24.4
Vrijdag	2	8.6	2.8	29	24.5
Zaturdag	3	32.8	1.9	28	24.4
Totaal		90.6	16.7		

Gedrukt bij **J. C. MULLER Az.**